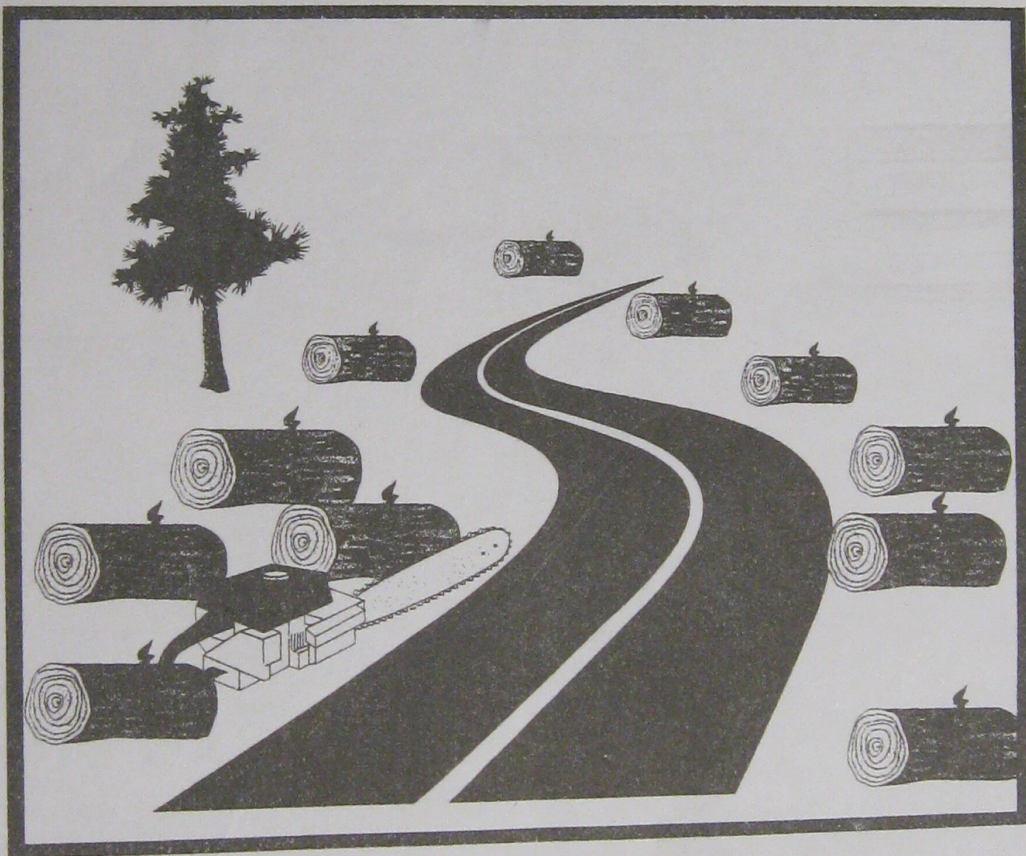

גליון מס' 00003 בחסות קפיטרת רג'י

מה אינו עולה כסף ?

דבר העורך

מכתבי הקוראים והמנויים זורמים אלינו בלא הפסקה .
תגובת נלהבות דרשו להוציא את העיתון פעמיים בשבוע ותגובות נלהבות לא פחות, אמרו
שכדאי להסתפק במה שהוצא לאור ולגמור עם הסיפור .
הרכבנו נוסחה במחשב, לחישוב סטטיסטי של מכתבי הקוראים ורצונותיהם (כי היום אף
אחד לא זז בלי סקרים) וקיבלנו שהקורא הממוצע מעוניין בגיליון אחד פעם בשבועיים עד חודש .
ובכן, כדי שנוכל לעמוד בדרישות ולהיענות לרצונות, נאלצנו לצמצם את תפוצת העיתון לקיבוץ
כפר-הנשיא בלבד ולהקטין את תדירות הוצאת הגיליונות לאחד עד שניים בחודש .
אני מקווה שבכך נוכל לשמור אתכם, קהל הקוראים הנאמן, איתנו .

רז מעין
עורך כופרי הדבר .

מכתבים למערכת

למערכת כופרי הדבר שלום .

נגעלתי מהשפה הבוטה והגסה שחלק מהכותבים הצעירים (והסוטים) משתמש בה בכתיבתו
הרדודה . משום מה העיתון מתעסק ב: איך לעשן סמים, להשתכר בפאב, לזיין מתנדבות ולנסות
לעשות מזה אידיאולוגיה .
אף אחד לא חושב על הנזק הבלתי הפיך הנגרם לנכדים שלי שקוראים את הזבל הזה, ונהנים.
ואסיים באמרה "עצים אנו נוטעים למען הדורות הבאים" .

וותיק עם עקרונות .

לוותיק הנחמד שלום .

- שמחנו לקבל את מכתבך ומצאנו בו מספר סתירות:
1. כנראה שהשפה שלך גסה לא פחות משל אותם כותבים צעירים ורדודים .
 2. הכתיבה שלך רדודה לא פחות .
 3. לעשן סמים, להשתכר בפאב ולזיין מתנדבות זאת באמת אידיאולוגיה .
ונסיים באמרה " אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהינה "

המערכת

שמע מה ?

- החלטנו לחפש תגובות בשטח על כביש הגישה החדש זה מה שאספנו: שערוריה, זו דמגוגיה, דיקסטורה, פשוט פאשיזם לשמו, חוצפה, הופעל עלינו מכבש לחצים, כולם שקרנים, אני שונא אורנים, ועוד ועוד.
- נשאלת השאלה, אם כולם כל כך מרוצים מהתוואי החדש, אז למה אנשים מערערים? ולמה לא סיימו את סלילת הכביש?
- ומעניין לעניין באותו עניין. שאלנו שאלה נוספת את השטח, הפעם בקשר לתקציב המשולב זה מה שקבלנו: לא ידע על מה אתם מדברים, לא קיבלתי את החוברת הצהובה, אין תגובה, " ... הוא נמצא בישיבה חשובה", אורי עוד לא דיבר איתי, סתם מורחים זמן, אני עברתי לשיכון בנים, ואני עזבתי כבר לפני חמש שנים.
- סיגל הדר, דריה בילגורי ועופר ניצן שליחינו בדרום אמריקה מסרו לאחרונה אות חיים ומוסרים שהחיים במרחקים מעניינים כמעט כמו החיים בכפר הנשיא . בנוסף הם ביקשו לשלוח ד"ש חמה למוקיריהם.
- שילו אילון הצטרף למועדון היוקרתי של נהגי כפר הנשיא והמערכת רוצה לנצל את ההזדמנות שנושא הנהיגה עלה ולרענן לנהיגים את עקרונות הכנת הרכב לחורף, בעקבות הגשמים הכבדים שיורדים לאחרונה :
 1. אדם לאדם זאב ולכן לעולם על תבטחו בזאבים האחרים שעל הכביש.
 2. לפני נסיעה יש להקפיד על: ניקוי פנסים קדמיים ואחוריים, ניקוי חלון קידמי ואחורי, לבדוק שמן מנוע, לחץ תיקני בגלגלים ולחזק ברגים במידת הצורך.
 3. לאחר ההתנעה עליך לעשות שני סיבובים במהירויות משתנות סביב המערכת בהם עליך לבדוק בלימות בדרגות שונות כולל בלימת חירום על מול השער החשמלי כשהוא סגור ולבדוק את התנהגות הרכב בסיבובים חדים ומהירים.
 4. עכשיו נשארה הבדיקה האחרונה והיא בדיקת עבירות. לרשותך מספר אופציות : לנסוע לשדות לעלות על שטוצר לחכות שיווצר בוץ ואז לנסות לצאת או לחצות את תעלות הניקוז בין לול 8 לערערים.
 5. במידה והרכב עבר את כל הבדיקות לא נותר לנו אלא לאחל לכם נסיעה טובה.
- מהשרות המטאורולוגי נמסר שהשקע הברומטרי שהוריד עלינו כמות לא מבוטלת של פריצות עבר ואביב עומד בפתח.

אז בין התקציב המשולב לכריתת החורשה,
ובין השכר הדיפרנציאלי לכביש הגישה החדש,
שתהיה לכולם השנה טובה יותר משנה שעברה.
המערכת.

כותבי הכפר – סיפור מאת אילון מסר

המשטח הצהוב, יצוק הפלסטיק, מכושף, מקולל כנראה הוא .
כי רק חמש רגעים קודם לרגע זה, לא יכולתי להפסיק, ואף לא לסדר את זרם המחשבות .
הייתי מסיק שזה העט שבידי שמכושף, או אולי אפילו מקולל, אך כשדהרנו (הרה איטית אמנם)
במורד הנחש השחור, אני ועוד כ- 15 איש בערך (ספרתי את כולם והיו 56 איש כל חישוב אחר לא
קשור להיגיון), עמדנו דום (חלקנו נוח) .

אז – חסר מנוח הייתי, חסר עקבות ומעצורים, לא חששתי מניסוח מגומגם, לא הגיוני ובעיקר
ילדותי, כי עוצמת מחשבותיי, כנראה והגיעה לעוצמה של שלמות .

בעייתי היא ללא ספק מכנית – ידי העצלנית, כי ראשי ללא ספק מוכשר וחרוץ .
לרגע הזה חיכיתי, ציפיתי, ידעתי שיגיע, לא אז, עדיין לא, עוד מעט, אך עדיין לא, אלא עכשיו,
אפילו ראיתי את עצמי בין שיר לרעיון יושב על יצקת הבטון, המתקלפת ממלבושה הלבן .
טעיתי אל לא טעות גדולה – רגל שמאל על יצקת הבטון דורכת, עכוזי על פלסטיק מונח וגבי על
הזכוכית מאחור לעיתים נשען, ולא יעזור שרגלי השמאלית על בטון היא דורכת, כי בין כאן לשם,
מדרכה עוברת, זאת פונה לשם וזה פונה לשם (ואף אחד מהם לא פונה לכאן) .
כל-כך רציתי, כל-כך ציפיתי שמה ואז באוטובוס, היה גמור ובטוח אילון, הפעם לא הכזבתי ולא
אכזבתי לא לגמרי ולא לגמרי לא .

מה יכול להיות יותר טוב מאשר מרובע אורגזמי יצוק לבן, וגורם שני – שפך שחור (אך לא אטום)
תוסס ואף הוא די אורגזמי (להם אני קורא שוקולד לבן של עלית וקוקה קולה), כדי להכריז
שבגרות (ומכאן גם בגרות ספרותית), היא אולי היכולת לדעת מהו הגבול המאוס ויכולת השיפוט
לדעת מתי די (ונוסוף, היכולת ליצור רצף ולדעת מה טפל) נכון, דיברתי יותר מדי, אך כל זאת
הייתה הסחה, לתקיעת הכף בחול, ושפיכתה עליכם . כן קברתי אתכם . לא, לא דפקתי את
ראשיכם בקיר . חשפתי אתכם לדיון שהחלטתי לערוך (וכל זאת בלי לקבוע מהו הגורם המביא
לדיון) – זה שסיפורי ישתרך, יחליק, יעמוד, ידבק, ימרח ויתגלגל סביב .
הנני טוב כל דברי היו התנצלות, ומכאן שאני בעל מצפון ולכל היותר שובר מוסכמות עם מצפון,
הנני רע, או לכל הפחות שובר מוסכמות קר-רוח וחסר מצפון . רע הפועל מקור-רוח וכותב בכנות
את אשר עובר בראשו .

הנני ממוצע, לא טוב ולא רע, חלקי טוב וחלקי רע, על כך לא נרחיב שכן זה תחום הנודע
והמשעמם, ולכן לא אשעמם ואגש לעניין:

איש משובץ בצהוב – ובאדום נעליו מחודדות, לחייו נפוחות (עד כי, שהיינו משערים שהוא נגן
חצוצרה, שצבע עצמו בצבע אדום בהיר) כף ידו השמאלית מחקה את כף ידו הימנית העולה
ויורדת במהירות מיומנת ומחושבת ומכה על תוף עור עד שיוצרת טרומולו – שקצבו הולך
ומתגבר .

" גבירותיי ורבותיי קרקס ולאנו גאה להציג בשם הגביר אדלונס, את סיפורו של האיש – פטיט
שם-שם הרחוק . ולפי טוב המסורת הקרקסית של ולאנו, סיפורו של איש זה יכול היה להיות
סיפורי שלי-אני, אך הוא לא, וכמה שונה הוא ממנו:
אצבעותיו חותכות את החשיכה הישר אל מתג האור המוכר לו כל-כך מראה עיניו, בלמו בעד
אצבעותיו והחושך שנראה חלקי יותר ויותר, אינו מצליח עוד לפתות את הדחף שלו .
ריצודים של חלקיקי אור פרצו דרך בעולם החשיכה והקיפו את ראשה שבצבץ מבין הכריות .
ערדליו המחודדות, כמעט ובעטו בערמות הגרביים הדביקות, שלא היו שם .
היה זה הרצון לדכא את דיכאונו שהביא אותו לסדר את חדרו בבוקר האתמול .
אך חלקיקי האור לא נבעו מאיזה אור חיצוני, אלא מהשמש הגולשת בין הכריות ועד לתחרת
שמיכת החורף (אף שהיה זה – יום נעים של נובמבר) כמעופף לאור, נמשך לשמשו, ודרכו אליה
הייתה זכה וטהורה, שכן סידר את חדר השינה בבוקר האתמול .
לצידה ישב, אך היא טרם ידעה זאת . אמיץ היה – נגע בשמש, אך גם חכם ויודע, הייתה זו השמש
שלו .

אמר אומר לשבור את שתיקתה, ליטף את ראשה, ואפילו כשגנחה לא הפסיק בכך.
ריחות מיציה הנשיים גירו אותו, אך ידע שתהיה עייפה מכדי לממש את זממו.
עוד לא התכופף להדליק את ערמת הזרדים והיא בווערת " מה נשמע ? " שאלה פוצ'ינה.
הממ, גנח פטיט. תשובה לא הייתה בפיו, שכן לשאלה עדיין לא ציפה. כיסתה את עצמה עד
סנטרה, וחזרה ואמרה: " מה נשמע, פטיט ? " " הממ, אני יודע !?, בסדר ".
פוצ'ינה הזדקרה באיטיות בעודה מושכת בשמיכה, העיקשת ממרות משקלו של פטיט. שגרתיות
תשובותיו צבעו את החריג כמים על שמן, כל זאת לא היה משנה, אילולא מהות מוחה של
פוצ'ינה, שהורכבה מהגיון בסיסי, ידע קודם (היכרות) ובעיקר אינטואיציה (נשית !?) (מהות זן
נקראה עפ"י פטיט - טלפתיה) מהות שהשלימה רמז, נקודת מוצא - למסקנה.
" מה עשית היום, פטיט ? ", " הממ, מה שאלת !?", " מה עשית היום, איך עבר עליך יומך ? "
(חשבה שניסוח כפול יקטין בשתיים את סיכויי התחמקותו הצפויה - מה שאלה ?) ענה: מה היה
מיוחד ביומי, מה היה שונה בו מימים אחרים, מה בו שווה לספר עליו, אילו דברים לא חזרו על
עצמם, שכן אם לא מה הטעם לדווח, התפרצה פוצ'ינה: " מה זאת אומרת לדווח ? " המשיך
פטיט - " מה היה 'הכי' ביום שלי בעוד שכך וכך, או ש-X הזה היה הכי מינימלי בעוד ש-Y הזה
היה הכי מקסימלי ? " זרמי אוויר מיואשים זרמו במורד אפה לכדי השמעת קול מיאוס.
" לא, לא לזה התכוונתי ! " אהה איזה דבר - טוב עשיתי היום " קוטע את דבריה, " כי זהו
המשל- מעשיך היום הם סכום מעשיך הטובים היום. ובכן קמתי בשביל זקן באוטובוס, אך זה
בטח נעשה מתוך הרגל, אך לעומת זאת נמנעתי מלשוב ולשבת בספסלים שהתפנו, פן אתפוס
ספסלים לזקן אחר העתיד לבוא, אווה כאן הפגנתי שיקול דעת. אממ, מה עוד, תני לי לחשוב, אה
כן, שוב לא תרמתי כסף לחסידות ויז'ניץ' ".
" פטיט !!! אני יודעת שאתה מסתיר משהו, ועוד אני יודעת, שאתה יודע שאני יודעת, והרי זה
אופי הידיעה שלי - טלפתיה, פטיט ! בבקשה פעם אחת תחסוך את ההשפלה ! "
פטיט הגיע כמעט לפסגה, אך היה זה יום חם, השלגים נמסו, ותחת ידיו הנאמנות, כשחוד הפסגה
מזדקר אל מול עיניו, נסדק ומיד גם נשבר גוש-ענק של שלג, פטיט החל בצניחה ארוכה לתהום
אפילה אך סופית. הצרצרים שלא היו שם בכלל, צרצרו מעתה בקול רם יותר, טפטוף מנזילה
שתוקנה בשבוע שעבר החל מהדהד.
פוצ'ינה שברה את זגוגית השממה בקול מתייבב: " מה אתה לא מספר לי פטיט ? "
" מה אני בחקירה ".
קולה המתייבב של פוצ'ינה התחלף ביבבה על טוהרתה.
נפילתו של פטיט נהייתה מהירה יותר ותהומו אפילה יותר, אך גם סופו קרב בהתאם.
לצרצור הצרצרים התלווה עכשיו גם רשרוש עלים, קרקור יונים ועל הכל פקדו יבבותיה של
פוצ'ינה.
קול חבטה השתיק כל קול, מדומה ולא מדומה, היה זה פטיט. (נפגש עם תחתית התהום).
נשק למצחה המלוח, השחיל אצבעותיו באצבעותיה החמימות, קרקר ואמר: " אגיד לך את אשר
על לבי, כי אני מתכוון לחיות לפי אמת זאת, ולכן אין טעם להסתיר או לשקר. החלטתי החלטה,
פוצ'ינה, יותר נכון הכרעתי היום את הכף בעניין אותו שקלתי זה זמן מה. "
ראשה, כתרנגולת, הקדים את שאר גופה, עיניה נסוגו החוצה עד כמה שהדבר אפשרי. " החלטתי
להיות איש של תכלית, איש של מהות. מאתה אשאף לאידיאל שבחרתי שהוא בעיני הטוב
המוחלט - להיות רע, או ליתר דיוק כמה שיותר רע בעיני החברה שלנו. הדבר כרוך בדיכוי
הסנטימנטים - קור-רוח, גם הוא אמצעי חשוב לכך. כמובן שרוע- כולל בתוכו קור-רוח
וקור- רוח- חוכמה. ולכן לא אהפוך בין לילה לרע, אלא אעשה זאת באופן הדרגתי. כל יום אהיה
קצת יותר רע מיום קודמו, ובהנחה שיש רוע מוחלט עפ"י הגדרות החברה שלנו, תוך זמן נתון
אגיע לכך.
פוצ'ינה: " משהו אחר קרה שאתה מסתיר ממני, מה שאתה מדבר הם דיבורי אינטלקטואל, או
אינטלקטואל בשאיפה, המנסה להסתיר דבר חשוב מחברתו בדברי הבל. חוץ מזה איך תמדוד,
איך תדע שבכל יום אתה רע יותר מיום קודמו. "
פטיט ירא ממש מחוש הטלפתיה והניבוי של פוצ'ינה, אך זלזל בחכמתה וידיעותיה, גם שצדקה
למעשה.

פטיט ירא ממש מחוש הטלפתיה והניבוי של פוצ'ינה, אך זלזל בחכמתה וידיעותיה, גם שצדקה למעשה.

" תראי - קל נורא למדוד את הרוע, כמו שקל למדוד בגד ומידה בעולם הזה, זהו עולם דיגיטלי וחוץ מזה - ואם שיקרתי, האם השקר הוא טוב בעיני החברה, כמדומני שנחשב לרע, וזאת למרות שעיקרון מוחלטות השקר נתון ככלי יחסי בידי מניפולטורים - שכל תכליתם היא שקריות, ולכן רעים הם, שכן רע משרת רע ורע יכול להיות טוב, רק כאשר רע מנסה להתחפש לטוב. אז שיקרתי, הנה הוכחתי שכוחי ומהותי גם במעשים ולא רק בדיבורים. "

פוצ'ינה: " עד עכשיו דיברת המון, חוץ מזה אתה לא נשמע לי רע במיוחד! "

פטיט: " את, אולי רוצה למצוץ לי את הפיו, בבקשה. "

פוצ'ינה: " או, אני רואה שחזרת לעצמך, אותן בקשות מוכרות. " זוקרת חזה, מטלטלת כתפיים, מקמטת את מצחה ואומרת בקול בס: " גבר רע אמיתי היה תופס את ראשי, ואומר: תמצצי לי את הזין כלבה. "

וכפי שאמרה פוצ'ינה כך עשה פטיט מהראש ועד לזין.

פוצ'ינה מתפללת - פיה פעור, מכיל את התורה. פטיט עומד בפיתוי, מוציא מפיה את התורה, וחוסך ממנה התפרצות אלוהית טהורה ולבנה.

" תביאי לי קצת נייר טואלט " אך פוצ'ינה הספיקה לגלגל, זה מכבר, על כף ידה, שמונה ריבועי נייר טואלט רך ולבן.

מנגב את בטנו וזורק לפח. אינו טורח אפילו לצחצח שיניו וקורא לעבר פוצ'ינה, "לילה טוב", פיה מלא פיה מלא משחת שיניים לבנה וחרופה. האור הקטן שהשאיר פטיט דולק, דחק בה להיכנס למיטה, לכן קיצרה את 1220 ההברשות הקבועות לכל צחצוח שיניים שלה, ל-1100. נשקה למצחו החלק, וכיבתה את האור.

סוף פרק א'

* פואנטה עלילתית בסיום הסיפור, כשהגיבור הופך לרע המוחלט וניגש לרצוח את חברתו - פוצ'ינה, מתברר שהשאיפה לרוע כן נבעה מהצורך להסתיר מפוצ'ינה משהו שהוא עשה - כדי לא לחשוף את עצמו ולפגוע בה, אך בשלב זה או שיתפכת, או שהתוצאה תתגבר על הסיבה (פטיט ירצח את פוצ'ינה). מה שנשמע כמעניין מבחינה עלילתית ואולי גם פילוסופית.

שאלון אמריקאי (הומוריסטי) או הומור המשלב חידה בסגנון אמריקאי ולסירוגין:

1. מה זה שמן, גדול, כיסוי לבן לראש, חולצה של מוסך דורון ומתקן רק סוברו ?
 - א. קורין שפרונג.
 - ב. אסף מסר.
 - ג. גדי עמית.
2. מה זה ממושקף, קרח (אבל בכל זאת חתיך), מצטלם לפלייבוי וחברו סמרטוט שחור רוסי ?
 - א. לנין.
 - ב. סמנטה פוקס.
 - ג. המנקה - מזל.
3. מה זה מתגלגל בדרכים וצועק על ילדים ?
 - א. ברבאבא.
 - ב. מלכת הלבבות האדומים.
 - ג. אלוהים בכבודו ובעצמו.

ביני לבין עצמי (קרי זה לא מעניין)

לאחר זמן ממושך שבו פעפע געגוע עמוק בלבבנו הבודד והעקום, החלטנו לשוב ולכתוב אל קוראינו הנאמנים וחסרי הבינה שאם לא כן, היו מוצאים משהו טוב יותר לעשות. קיבוץ כפר הנשיא הצטרף לשאר העולם ולקיבוץ מזרע, וצירף לשורותיו בקר נמוך: ז"א חזיר!!! בושה!!! בהשגחת הרבנות - אגם שטריימל'ס בע"מ. התחבטנו בשאלה מחלוקתית איך תקרא ל- 0 מאופס במין נקבה, והתשובה - אין צורך, זה מובן מאליו. איננו קונסרבטיביים מזדיינים כי אם רפורמים בתוליים. אנו אוהבים דרוזים, גרוזינים, קווקזים ושאר חראות - יוסף יוסף הם לוקחים לי את האקדוח - במבטא בתיה ריינס. וכעת נעבור למסר השבועי: איילון; סיפור שהיה וכך היה: במהדורה הקודמת של דפים אלו הועלה סיפור מפי הנער המחונן ארי טלברג על אודות מעלליו של איילון מסר (שאין איש מאתנו מסוגל להבין כראוי), יש לציין שרוב הסיפור נכתב ע"י איילון עצמו, לאחרונה נודע לנו - המתאוננים, כי הסיפור נערך, קוצר, שופצר, צונזר, מוגלר, נערך, וחלקים ממנו טרם נמצאו וברצוננו להעלות שאלה חשובה - היכן חופש הביטוי, האמנות וזיוני המוח, וכמו כן אם נותנים לאלון קוניגיס לפרסם את דבריו החולמניים מעל דפי עלון זה, אין כל סיבה שדבריו של צור קורנבליט לא יועלו כראוי, לא כל שכן של איילון מסר. ולבסוף הרבה נחת ושקט לרות נאי מאתנו.

החבובות.

תארו סרט, סרט שדיברנו עליו ב- 15 הדקות האחרונות, בינינו אותו, הרכבנו אותו, ועכשיו תארו את סצינת השיא: אנחנו מטיילים בשדות האבוקדו, וברקע - זקן מאושר עם חיוך של 181, והוא ערום כביום היוולדו, רק שסוודר כחול תחרתי לגופו והוא מאושר, רץ לאיטו, והתחת שלו - או איזה תחת יפה וחלק...

פינת השאלה

- ☺ האם שחקן טיפש יכול לשחק דמות חכמה?
☺ נשתדל להביא גרפולוג לעיתון הבא. ננתח את אופי הכותבים (כמובן האירוניה - העיתון מודפס). אך גם ננסה לפני כן לנתח את הכתב בעצמנו. ארי טוען "הכתב שלך לא קריא, ושלי כן", אני טוען שההפך הוא הנכון! למי שיש פתרון שיפנה למערכת.

אנג'י

כוס אמוק, ארי לא מביא לי נייר!!! זה עשרה לחמש, ארי מדגיש - כך שאני אמהר. תשתה הוא אומר, ומגיש לי קוקה-קולה. ושוב כוס אמוק, לאחר חודש וחצי של בלבול הודיעו שהסטודנטים מתחילים ללמוד, והנה זה יום שלישי ולפני שיעורי-בית רבים.

חברתי - פלורה מודיעה לי על הנורא, ואני שוב חושב לעצמי כוס אמוק. מה אכפת לי, עוד בן-אדם בקיבוץ נפטר, אני רגיל לכך, לא אכפת לי, לא מעניין אותי. שעה שעתיים מאוחר יותר ארי מתקשר ושואל אותי שמעת מה קרה?, הוא מספר לי שדיבר עם הילדים, ואני עונה כן, כן, כן. הוא מתכוון ללכת להלוויה. אני מתרץ - יש לי שיעורי בית, אני עסוק, אני לא יכול, מה לעשות ארי, ככה החיים, אני מסביר בפילוסופיית החיים הקבועה, בה אני רגיל להסביר לו.

ביום שלישי בלילה אני חולם חלום. חלום המשקף את מחשבותיי, כמו כל חלום המשקף את מחשבות האדם! אמרתי לו - מה אתה רוצה שאני אגיד - אני מצטער!?! מצטער על מה, מה עשיתי? אני משתתף ביגונך, הרי זה בנאלי. הוא נאלץ להסכים בחוסר ברירה. האם אלו הדברים שהם יחפצו לשמוע? שוב אני מתרץ. זהו סתם בן-אדם, אך המחשבות לא מפסיקות לרדוף אותי, ואפילו בדרך מפאב קיבוץ דפנה בו חגגנו, כתחליף לפאב הסגור, לא הפסקתי לחשוב עלייך. ואני - אני בן-אדם כנה - מה כל כך מיוחד בך, כוס אמוק למה אני חושב עלייך, בד"כ לא אכפת לי, היצר ההדוניסטי משתלט עליי. ולא אכחיש שמבחינה חיצונית התנהגתי כהדוניסט. ניסיתי לתרץ, והכל עפ"י אמות מידה עצמיות - אני לא מאמין בטקסים - חתונות, לוויית וכו'... אך איך זה שמצאתי את עצמי יורד לקברך הטרי גדוש הפרחים הצבעוניים ביום שישי בשעה 16.00 (4 אחה"צ).

הצטיידתי במזמרה, נר וגפרורים (אש - בשפת הסלנג). לחברתי סיפרתי לאן אני הולך, ורק לה. הייתי מעט נבזק, שהרי אני רואה את עצמי כרציונליסט. אבא, אבא שלי סיפר לי שהיה חבר טוב שלו, איך הוא אמר - איבדתי חבר טוב שלי. היחסים שלי עם הורי מוגבלים, אך כדרך אגב סיפרתי לאבי - אני הולך לקבר של אנג'י, להגיד שלום. פרח צהוב גזמתי וורד אדום קוצני מעוטר בעלים. ירדתי לבדי. ידעתי שאני רוצה לרדת לבד, אך אומץ היה לי מעט. קיוויתי שחברתי תרד איתי, אך היא הזמינה את אחותי לחדרנו המשותף. לבד מצאתי את עצמי הולך בדרך הלבנה (שנקראת לפחות הלבנה). רציתי ללכת לבד, אך פחדתי. אבל כשניתן לי הרמז ידעתי!!! ניצבתי דומם מול ערימת אדמה ושלט, ציפיתי שהשם יעורר בי דמעות. הודעתי לו - "התכוננתי לרגע זה, כל הדרך חשבתי מה להגיד, אבל עכשיו כשאני כאן אין מה להגיד. אני מצטער שלא הגעתי להלוייתך, אבל אני לא מאמין בטקסים. זה טיפשי שאני נמצא כאן, ואני לא בטוח האם אתה שומע אותי או לא (ואולי בגלל שלחשתי). בכנות רבה - אתה אחד האנשים שאהבתי בקיבוץ, אחד האנשים הטובים. התבוננתי בערימת הפרחים המפוארת, "אני יודע שהגעתי אולי מאוחר מיד, ואולי בגללי מתת, אולי בגלל אנשים כמוני, אנשים רעים, שלא האמינו בך מספיק מתת. אני כבר מתגעגע אלייך. הנחתי את זוג הוורדים בין ערימת הפרחים, הדלקתי נר שבור (מסט של חנוכה), "יהי זכרך ברנך", הסתכלתי שוב על השם, כאילו לבדוק שאין זאת טעות "זה כל מה שיש לילד בן 20 לחגיד", אמרתי ועזבתי, עזבתי מאז ומי יודע עד מתי...